

VRŠOVICKÝ

11/2020

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

V ČASE
PRÁZDNÝCH KOSTELŮ

Bible je úžasná kniha. Není to kniha na jedno přečtení, je to kniha na celý život. Věřím, že, jak píše apoštol Pavel, Boží slovo je živé a mocné a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. Věřím, že Bible je pravdivá v každé své části.

V Janově evangeliu J 8, 31-32 čteme: Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ Dle mého porozumění to znamená, že chceme-li být učedníky Ježíše Krista, potřebujeme číst a znát Boží slovo, věřit mu a podle něj jednat a žít. Jedině tak můžeme poznávat, co je pravda. Právě v dnešním světě, kde je vše relativizováno a každý může mít tu svou „pravdu“, je životně důležité vědět, podle čeho se budeme v životě řídit a orientovat. Když se držíme Božího slova, Boží pravdy, stáváme se svobodnými od lidských názorů i výmyslů, které nás jinak táhnou hned sem, hned tam, a často nás vzdalují od Boha.

Apoštol Pavel v 2 Tm 3,16-17 píše: „Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.“ Apoštol píše, že VEŠKERÉ Písmo pochází z Božího Ducha. To se nám nemusí líbit. Třeba bychom raději některé části Písma vynechali, protože se nám zdají zastaralé, primitivní, nebo i kruté. Některým místům v Bibli nemusíme rozumět. Můžeme v modlitbě prosit Boha, aby nám dal Duch svatý porozumět. Třeba také porozumíme některým věcem za pár

let, až v nějaké nové životní situaci, v nových okolnostech. A také můžeme pokorně přijmout, že některým místům porozumíme až jednou v nebi.

Věřím, že v Bibli je vše napsáno přesně tak, jak Bůh chtěl. Včetně různých nepřesností, protikladů, stylistických nevhodností některých pasáží atd. Tak jako Ježíš jako vtělené Boží Slovo přišel na tuto zem ve vnějšně neokázalé podobě obyčejného člověka, tak i Boží slovo – Písmo svaté přichází často v neokázalé podobě. Jeden kazatel řekl, že jak milujeme Pána Ježíše, se pozná podle toho, jak milujeme a zachováváme Boží slovo – Bibli. Věřím, že když opravdu toužíme porozumět Božímu slovu, tak nám Duch svatý dá porozumět a nemusíme být vystudovanými teology. Tak jako se kdysi říkalo, že obyčejná husitská žena zná Písmo, lépe než mnohý farář. Přeji sobě a nám všem, abychom si opravdu hluboce zamilovali Boží slovo.

Kamila Kopčilová

MODLITBA KE DNI PAMÁTKY ZESNULÝCH

Chci před Tebou, Pane, vzpomenout na své mrtvé. Na všechny, kteří patřili ke mně a odešli. Případá mi, jako by se mnou šla životem velká skupina lidí a každým okamžikem se někdo mlčky odloučil, odbočil z cesty a ztratil se ve tmě. Skupina je stále menší a tišší a jednoho dne také já mlčky odbočím...

Ti, kteří odešli, mlčí. Napodobují tvé mlčení. Zůstávají pro mě skrytí, protože vešli do tvého života. Slova jejich lásky ke mně splynula s jáсотem tvé nekonečné lásky. Zde na světě se my lidé ustaraně a uspěchaně ujišťujeme o vzájemné lásce. Ty však chceš, abychom na důkaz víry pomocí skutků lásky opustili sami sebe a smysl svého života našli v Tvém životě. V něm žijí ti, kteří nás předešli. Protože žijí, mlčí. My naproti tomu hlasitě mluvíme, abychom zapomněli, že jsme smrtelní...

NEDELE V LISTOPADU

22. neděle v mezidobí 1. listopadu
Hospodine, ty mě neopouštěj, nevzdaluj se ode mne, můj Bože, na pomoc mi pospěš, Panovníku, moje spáso! (Žalm 38, 22-23)
První čtení: Micheáš 3 5-12
Druhé čtení: 1. Tesalonickým 2, 9-13
Evangelium: Matouš 23, 1-12

23. neděle v mezidobí 8. listopadu
Jako kadidlo at' míří má modlitba k tobě, Hospodine, pozdvižení mých rukou jak večerní oběť. (Žalm 141, 2)
První čtení z Písma: Ámos 5, 18-24
Druhé čtení z Písma: 1. Tesalonickým 4, 13-18
Evangelium: Matouš 25, 1-13

24. neděle v mezidobí 15. listopadu
To, co s vámi zamýšlím, je výrok Hospodinův, jsou myšlenky o pokoji, nikoli o zlu. Budete ke mně volat a já vás vyslyším. Shromáždím vás ze všech pronárodů a ze všech míst. (Jeremjáš 29, 11.12.14)

První čtení z Písma: Sofonjáš 1, 7.12-18
Druhé čtení z Písma: 1. Tesalonickým 5, 1-11
Evangelium: Matouš 25, 14-30

Poslední neděle po svatém Duchu (Krista Krále) 22. listopadu

V reformačních církvích se tato neděle slaví jako Den Bible.

Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení na věky věků. (Zjevení 5, 12)

První čtení z Písma: Ezechiel 34, 11-16.20b-24

Druhé čtení z Písma: Efezským 1, 15-23
Evangelium: Matouš 25, 31-46

I. neděle adventní 29. listopadu

Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách. (Žalm 25, 4)

První čtení: Izajáš 64, 1-9

Druhé čtení: 1. Korintským 1, 3-9
Evangelium: Marek 13, 24-37

Mdr 3, 1-9

1K 15, 50-58

ev. Jn 5, 24-27

DUŠIČKY KORONAVIROVÉ

Jsme v čase dušičkovém – v čase rozpomínání se na ty, kteří z našeho života odešli cestou všeho pozemského. Letošní Dušičky jsou oproti předešlým jiné tím, že jsou zasazeny do doby pandemické: rozpomínáme se na své blízké, kteří z našeho života odešli a zároveň jsme dennodenně informováni o počtech zemřelých s diagnostikovaným covidem 19 a zároveň jsou nám předkládány prognózy, jak ještě tato křivka v následujících dnech poroste. Zmíněné Dušičky, jak zní zlidovělé pojmenování svátku v kalendáři označeném jako Památka zesnulých, se letos rozhodly, že se nebudou omezovat jen na jeden den v roce, ale od přelomu února a března se nám připomínají každý den, jejich mluvčím se stalo jedno z respiračních onemocnění koronavirového původu importované z Číny. Stejně účinně by mohly zapůsobit i jiné nemoci globálního charakteru, častokrát s vyšším procentem úmrtnosti, nežli poměrně krotký covid 19, ale k nim není, na rozdíl od „čínské chřipky“, upřena taková pozornost a s ní spojená publicita. S železnou pravidelností je každého následujícího dne zveřejněna agenturní zpráva o tom, kolik osob covidu podlehlo, můžeme si snadno vyhledat čísla tuzemská, celoevropská i celosvětová, srovnávat statistiky úmrtnosti na toto onemocnění v jednotlivých zemích. Permanentní Dušičky samozřejmě nezůstávají bez odezvy v naší psychice, to potvrzují nejenom psychiatři, ale i další odborníci, jejichž

pozornost je soustředěna k naší psyché. Dějinnou zkušenost „španělské chřipky“ jsme jako lidstvo úspěšně z obecného povědomí vytěsnili do stránek učebnic historie a beletristických zpracování této celosvětové pandemické katastrofy, kde ležela víceméně zapomenuta až do nástupu současného onemocnění. Tak dlouho jsme smrt vytěsňovali na okraj naší pozornosti a zájmu, až se nám sama připomněla a použila přitom všechny dostupné komunikační kanály dneška. S přehledem se zabydlela na internetu, ovládla veškerý veřejný prostor, prostoupila do všech pater společnosti, stala se tématem číslo jedna politických elit na celém světě. Nejde před tím utéct, eliminovat to, zavřít se do věže ze slonoviny, pokaždé znovu a znovu se nám připomene se stále větší naléhavostí. Řada lidí nás přesvědčuje o tom, že to máme za trest. Je s podivem, jak se zálibností až jonášovského rázu, neb to byl právě prorok Jonáš usazený ve stínu skočce, ze kterého očekával nejlepší výhled na to, až bude Hospodin dštít na Ninive některou ze svých ran, tito novodobí proroci pomstychtivého Boha přesně diagnostikují koronavirus jako Boží odplatu za lidskou zpupnost. Všem těmto doporučuji, pokud mají ve zvláštní oblibě Starý zákon, aby dočetli knihu Jonáše proroka dokonce. Kniha to není dlouhá a v jejím posledním verši se dovědí jeden z podstatných Božích rysů, který je pak následně dopodrobna líčen v Novém zákoně. A kdybych měl

odhlédnout od biblických výkladů, které se někomu mohou zdát složitě zavádějící, stačí si položit jednoduchou otázku: proč by si milosrdný a spravedlivý Bůh, který je Pánem a Dárcem života, vybral jako adresáty svých trestů zrovna početnou skupinu seniorů, převážně okolo osmdesátky a dál, zpravidla s řadou dalších komorbidit? To jsou opravdu ti nejšpatnější, kteří si nejvíc zaslouží jeho potrestání? Dvacátníci, třicátníci, lidé v plné síle jsou bez viny, anebo jen někteří z nich, kteří covidu podlehnou – jsou těmi nejkřiklavějšími případy, a proto je Bůh ranil nízkou mírou imunity? Opravdu chceme věřit v pomstychtivého Boha, který kosí v domovech pro seniory ty nejzranitelnější? Já v takového Boha nevěřím. Věřím v Boha, kterého jímá lítost nad každým zlem, tedy v Boha, který se ustrne nad hříšným Ninive, když vidí, kolik je v něm lidí i dobytka, Boha, který nechává Slunce svítit na dobré i zlé, nevymýtí z kořenů plevel, který roste mezi pšenicí, ale nechá obojí dozrát až do času žní, Boha, který planý fíkovník raději okopá, pohnojí, zaleje a ošetří, než aby jej vytnul, a nenechá ho uschnout proto, že na něm nejsou žádné fíky. Boha, který lotrovi po pravici, odsouzenému pro úkladnou vraždu, slíbí, že se ještě dnes dostane do ráje, Boha, který dělníkům pracujícím na vinici jedinou hodinu, dá stejně jako těm, kteří tam dřeli od rána. Boha, který uzdraví od narození slepého a na přímou otázku, čím se ten slepý provinil a kdo může za jeho slepotu, odpoví, že se neprovinil on ani nikdo jiný. Boha, který plačícím zaslíbuj, že budou potěšeni, Boha, který milosrdným deklaruje, že dojdou milosrdenství, Boha,

který se dá poznat těm, kteří mají čisté srdce. Nezlobte se proto na mě, že mi nic z řečeného neseď do vzorce, ve kterém nemoc označíme za trest, a mnozí si při tom ještě zálibně sami tleskají do dlaní, a na nemocné ukazují – podívejte se na ně – to jsou ti hříšníci z Ninive, ze Sodomy, od všech čertů, ale já jsem, díky Bohu, přece zdravý. „Nač hasit, co nás nepálí?“, klade si otázku básník a odpovídá: „Jen a jen nespálit se – ohnivzdorný program kandidátů žehu.“

Rozpomínáme se v těchto dnech na ty, kteří zemřeli, myslíme na ty, kteří zemřou. Zasadme do té konečné bilance i sami sebe. Jonáš, i když byl veleúspěšný prorok, ze všech v Bibli zmíněných možná co do míry efektivity svého prorockého působení ten nejúspěšnější, přesto podlehl iluzi výlučnosti, že je pro svůj vztah s Bohem privilegovaným, předurčeným pro to, hovět si ve stínu jeho křídel, když okolo bude Boží dopuštění, Bůh ho však vyvádí z omylu a ukazuje mu ještě další, Jonášem dosud nepoznaný rozměr toho, jaký je Bůh: Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života...“

Amen

*Kázání 1. 11. 2020 v Husově sboru
ve Vršovcích.*

PROGRAM NA LISTOPAD

1.11.	neděle	10 hod.	bohoslužba se vzpomínkou na všechny věrné zesnulé	slouží D. Frýdl
8.11.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
15.11.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
22.11.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
29.11.	neděle	10 hod.	I. neděle adventní	slouží D. Frýdl

Až do odvolání platí zákaz volného pohybu osob a **není možné konat veřejné bohoslužby ani jiná církevní shromáždění**. Je možné připravovat on-line přenosy bohoslužeb, na kterých se v rámci výkonu zaměstnání mohou podílet více než 2 osoby, platí ovšem zákaz zpěvu více než 5 osob. Výjimka platí pro zajištění individuální duchovní péče a služby, kterou je možné poskytovat i jinde než v kostele. V případě neodkladné potřeby služby duchovního platí též výjimka pro zákaz vycházení v době od 21.00 do 5.00 hodin. Dále platí výjimka pro svatby a pohřby, kterých se může účastnit maximálně 10 osob, a pro návštěvy hřbitova. Analogicky je možné za dodržení předepsaných podmínek (nošení roušky, dezinfekce rukou a rozestupy nejméně 2 metry) v počtu maximálně 2 osob (s výjimkou členů domácnosti) navštěvovat kolumbária.

Bohoslužby z Husova sboru ve Vršovicích jsou k vidění na adrese www.husuvsbor.cz.

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@husuvsbor.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
produkce: Tobiáš Frýdl, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: info@vrsovickedivadlo.cz
tobias.frydl@vrsovickedivadlo.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

VŠEM TOMÁŠŮM

Ve středu 28. října vysílala Česká televize z našeho sboru přímý přenos Modlitby za domov - ekumenické akce, která je každý rok připravována k výročí vzniku Československa. Vzhledem k aktuálním epidemiologickým opatřením nemhla být uskutečněna původně zamýšlená verze pořadu, která počítala s řadou hostů hovořících na téma "domov." Řešením z nouze se stala výsledná podoba vysílané bohoslužby formou rodinné pobožnosti, kterou sloužil bratr farář David Frýdl spolu s ostatními členy své rodiny. Jeho kázání na této akci zde otiskujeme.

ev. Jn 20, 24-28

Úvodem mé promluvy mi dovolu poděkování, které adresuji všem Tomášům, předesílám, že je mi srdečně jedno, zdali jsou Tomáši nevěřícími, nebo věřícími, Tomášové v sukních i kalhotách, v jakémkoliv pracovním oděvu a jakéhokoliv věku, profese a společenského zařazení, zkrátka všichni, kteří v tento čas obětavě, ze dne na den a z hodiny na hodinu, vkládají své ruce do ran tohoto světa, každý na svém místě v okruhu toho, co je mu svěřeno k dotýkání a na co stačí. Tomášové na árech a jipkách, Tomášové za pokladnami supermarketů, Tomášové na chatech a videokonferencích, kteří učí naše děti a učí i sami sebe distanční výuce na kterou byl málokdo z nich proškolen, Tomášové v ordinacích praktických lékařů, Tomášové ve výdejních okénkách zavřených restaurací a kaváren, Tomášové komunálních služeb, kteří sváží odpadky po nás, Tomášové v prázdných divadelních sálech, kteří se učí, nebo zapomínají, své role a netuší, kdy se hlediště opět zaplní lidmi. Osamělí Tomášové z domovů pro seniory – pečující i opečovávaní, Tomášové akademických farností i venkovských kostelíků, kteří navzdory okolnostem, dál obětavě slouží jinými způsoby pastorače. Všem lidem, kteří i v složitých podmínkách současné doby překonávají sami sebe a snaží se vydávat z pokladu svého nitra to dobré, i za cenu toho, že nebudou ve svém snažení náležitě ohodnoceni, když ne penězi, tak alespoň úctou a respektem, těm všem patří moje poděkování: zaplat' Pán Bůh za vás, jste důkazem toho, že i když je svět nemocný, směřuje k uzdravení i navzdory špatným prognózám, nezvládnutému řízení a samolibosti řady těch, kteří stojí v čele, namísto aby se krčili vzadu.

Z Janova evangelia jsme slyšeli příběh, který svým zařazením patří do poselství velikonoc. Apoštol Tomáš nevěří, že je Kristus živý a přesvědčení přichází až ve výzvě Vzkříšeného, aby vložil své ruce do jeho ran. Tehdy se rodí Tomášova víra, nikoliv v bezpečném prostoru za zavřenými dveřmi, kterými nic a nikdo nepronikne, kde ho nic a nikdo neohrozí, ale až v okamžiku, kdy je konfrontován s tím, co bolí, co krvácí, co je nemocné, co čeká na uzdravení. A to se děje právě teď, všude kolem nás. Učili nás na teologické fakultě, ať se připravíme na to, že lidé moc Bibli nečtou, ale většinou mají dobře přečtené nás křesťany; a že Bůh nemá jiné ruce, jiné nohy a jiná ústa, nežli ty naše. Básník Alois Volkman napsal: „Každý má na ruku své desatero. Desatero přikázání k službě. Proč nehneš ani

prstem? Desatero prstů, nemůže-li brát, je redukováno na dvě pěsti. Pouhý pár prstových rukavic – nezbude po nás víc?“ Aby tomu tak nebylo, jsme pro to vybaveni dostatečně, máme to ve svých rukou, v našich dlaních: „Nezátínej výhružně své pěsti, sáhni mu raděj na zápěstí, ucítíš pulsovat jeho srdce,“ dává nám básník - lékař recept, jak léčit nemocnou dobu.

Často mi lidé kladou otázku v souvislosti s aktuální celosvětovou situací: „Je to Boží trest?“ Odpovídám: „Pro Bůh, jak jste na to přišli, to jste Bibli nedočteli do Nového zákona? Žádný trest, ale znamení milosti.“ Ježíš ruší rovnici, ve které je nemoc odplatou za lidská pochybení. Jak říká kolega Halík, shodou okolností jeden z jmenovaných Tomášů současné doby: je kolem nás řada věrozvěstů pomstychtivého Boha, kteří jsou pokaždé připraveni nás poučit o tom, co je příčinou problémů, ve kterých vžijeme. „Věřte ve správnost Božích řešení. Bůh je nevyočitatelně dobrý!“ Přemýšlel jsem, čím svou promluvu zakončit, a přišla mi na mysl slova jiného mého kolegy v duchovenské službě – Václava Žďárského, který nás, nyní už přes prahy věčnosti, nabádá: „Myjte se a modlete se!“

David Frydl

CESTA DO INDIE - I. ČÁST

Navštívil jsem letos v březnu Indii a podělím se s vámi o své zážitky z této cesty, rád bych později u nás ve vršovickém husitském kostele udělal větší přednášku a doplnil ji o fotky a videa. Rád bych touto cestou také poděkoval našemu faráři Davidovi, jeho ženě Adelce a všem lidem v kostele za vstřícnost, se kterou mě před 2 roky přijali s láskou mezi sebe, děkuji vám všem!

Na konci února se naskytla možnost letět do Indie a být ve Vrindavánu (rodiště Krišny) na svátek barev v Ašrámu, pro východní Evropany za dobrou cenu na 10 dní s ubytováním, jídlem a duchovními výlety po Indii. Měl jsem našetřeno trochu peněz, a když jsem se dohodl se školou na neplaceném volnu, přežil zakoupení letenek tam a zpět s ruskou společností a zařídil internetovou cestou víza, nic nebránilo, abychom já i kamarádka mohli letět. Plán byl jednoduchý. 10 dní se ubytujeme a procestujeme Indii, hlavně Dillí (v Indii New Delhi) a pak se podíváme na sever na začátek Himálájí do města Rišikeš, kde pramení posvátná řeka Ganga, (zde podotýkám, že kamarádka měla pocit, že tam musíme jet ... :-), pak se místním vlakem dostaneme zpět přes Dillí směrem jižněji do města Vrindaván, kde budeme také 10 dní. V té době už u nás v České republice propukal koronavirus, a i když nikdo ještě neumřel, bylo jasné, že je to risk.

Cesta ubíhala rychle, na nejmenovanou společnost nemůžu říci nic špatného, během cesty jídlo a pití a s rychlým přestupem pomohly letušky v Moskvě. Za pár hodin jsme přistáli na letišti v Dillí.

Indická měna je rupie a za 10 rupií, což je u nás 5 korun, si lze koupit pár věcí. V Indii žije 1,2 miliardy lidí rozdělených do 4 kast. Používá se kastovní systém, lidé z jiných kast se nemíchají. První jsou nejbohatší vladaři, druzí duchovní, třetí řemeslníci, čtvrtí

sluhové, poslední kasta se nevyslovuje, to jsou “nejmenovaní” – žebráci. Je jich asi 200 milionů a jejich majetkem je deka a kastrol, bydlí buď na ulici, nebo ve slamech (po domácímu udělané přístřešky bez osvětlení, vody a kanalizace). Náboženstvím je hinduismus, ten ve veliké míře, pak 10% buddhismus, sikhismus, islám, ale v každém městě je to jiné. Ubytování a snídani jsme měli už předem domluvené v blízkosti nádraží a centra starého Dillí i s taxíkem od letiště. Toto město je urvané až běda. Všichni troubí z klaksonů aut, kol, skútrů, motorek, tuk tuků – místní taxi – tříkolka s posezením pro 6 turistů nebo 12 hubených lidí... Silnici používají na všechno: pěší, vozíčkáři, vůz s volem (kráva je tu posvátná, ta může všechno – i sníst vám úrodu a vy nezmůžete nic) nebo oslem, pěší s vozem, samozřejmě auta atd. Indové se tolik obecně neusmívají, vědí, že jsme boháči, a snaží se i někdy lstí z nás vytáhnou peníze. Když dáme 100 euro, to je 2.500,-, tak z nich máme 5 000 rupií a jsme tu boháči. Ubytování zde stojí třeba 100–500 rupií na noc i se snídaní. 30 rupií stojí taxi, vstup do nějaké pamětihodnosti 100 rupií.

Hluk bereme jako kulisu, smlouvání jako místní hru, a začneme vnímat ty krásné památky vyčnívající ze zapadlých špinavých ulic. Tu narazíme na Ašrám, musíme si zout boty, procházet bez focení, číst stará moudra, každému božstvu dát 10 rupií, za to dostaneme posvátnou vodu, ta se pije, nebo kvítek, který dáme tomu a tomu božstvu, to nás prý ochrání a budou z nás boháči... Tu narazíme na krásnou zahradu, kde nádherně zpívají ptáci, tu vidíme nádherný komplex budov, kde člunem projíždíme jeskyní a vidíme historii Indie, tu objevíme starou vodárnu, kam sestoupíme po 100 schodech a na dně je voda nebo vidíme jen malý vstup malého chrámu, kde nás stařík uvede ke svému božstvu a za malou úplatu nám požehná nebo nám omotá rudou nit kolem ruky na znamení štěstí. Vemte, nebo nechte být... Na přesun do Rišikéše, asi 100km, jsme použili předražené taxi, holt i my se nechali napálit.

Cesta ubíhala dobře, i když jsme se často modlili, protože dvouproudá silnice se používala jako čtyřproudá a každou chvíli proti nám mířilo i dost těsně auto. Rišikéš je vstupní brána do Himálájí, duchovní místo, město, kde pramení Ganga a podle pověstí i další řeka Jamuna. Nebydleli jsme blízko města, spíše nad městem, v zapadlé uličce u velkého chrámu věnovanému Hanumanovi, králi opic. Zde byl skutečný klid a mír. Seznámili jsme se s místními a přes ně jsme objevili nádheru tohoto místa. Stačí, abychom zavřeli oči a na balkoně cítili ten vánek z hor smíchaný s pachem opic, a zde prožíváme požehnaní – jenom proto, že jsme.

Zažil jsem několik festivalů: jogínský, Háre Krišna ... Viděl jsem několik obřadů i s hudbou, to byl velký zážitek. Také jsem se koupal v Ganze, byla ledová a měla velký proud, ale byla křišťálově čistá. Velký zážitek byla i cesta džípem brzy ráno do Ašrámu asi 20 km nad Rišikéš na východ slunce nad Himáláji, bylo to nádherné. Jídlo v Indii je téměř vždy vegetariánské, odhadem 9:1 (to je přesný opak toho, jak to máme u nás) v neprospěch masa, velmi ostré a velmi chutné.

Michal Pešek, dokončení příště

Dnes je už samozřejmostí chodit za zábavou i poučením do divadla MANA, ale málokdo si umí představit, kolik úsilí a perné práce za tímto stánkem kultury stálo a co všechno tomu předcházelo. Jeho začátek totiž vůbec nebyl přímočarý, ale začal u renovace někdejšího provozního zázemí starého divadla, kde mělo nejprve vzniknout nízkoprahové centrum aktivit s názvem MANA. Počítalo se s tím, že zde bude přibližně padesát míst k sezení, že stoly a židle budou snadno přenositelné, jednou ve stylu literární kavárny, jindy s otevřeným prostorem uprostřed a židlemi po stranách, podle druhu programu. Stavební úpravy měly probíhat od začátku února do poloviny května 2009. Součástí vybavení měl být barový pult s drobným pohoštěním a také sociální zařízení s bezbariérovým WC a sprchou. Rada starších řešila několik měsíců způsob financování, protože náklady na vybudování Centra MANA se blížily k hranici dvou miliónů Kč a tak musel být vytvořen model financování, který by zahrnoval i vklady jiných subjektů. Danou částku se nakonec podařilo zajistit, ale chybělo ještě 300.000 Kč na vnitřní zařízení a tehdy se vršovická rada starších inspirovala příkladem Husova sboru v Michli, kde řešili podobnou situaci při stavbě Domu na půl cesty Majáku dofinancováním pomocí půjček od členů své církve s dobou splatnosti od jednoho do tří let. Díky tomu se opravdu podařilo získat potřebné peníze i u nás a 23. května 2009 se mohl konat Den otevřených dveří, kdy v 10 hodin dopoledne slavnostně odemkl vstupní dveře bratr biskup David Tonzar, aby požehnal novému prostoru zářícímu čistotou a veselými barvami a všem aktivitám, které se zde budou konat. K hezké dopolední atmosféře přispěli také Pražští pěvci a židovský orchestr Šarbilach. Odpoledne patřilo dětem a večer si povídala Ester Janečková s naším bratrem farářem o historii Jiráskova divadla. Bratr David kromě jiného podotkl, že na začátku to byli divadelníci, jejichž přispěním bylo postaveno nejen divadlo, ale i celý kostel, a dnes jsou to naopak věřící, kteří spolu s divadelníky obnovují znovu v kostele divadlo. Pak nám zazpívala krásným sytým hlasem písničkářka Pavla Mariánová své oblíbené cikánské písně a závěr patřil Daně Krausové a jejím milovaným židovským písním. Jejich rytmus strhl našeho konžského bratra M'budiho natolik, že přitančil na scénu a doprovodil Danu nejen svérázným přizvukováním, ale i taneční kreací s typicky africkými prvky.

Centrum Mana zahájilo svou činnost v září 2009 komorním představením s názvem Proč si nezatančíte? Bylo to s laskavým svolením Divadla Viola (po derníře na mateřské scéně). Šlo o poutavé inscenační čtení z díla amerického spisovatele Raymonda Carvera v podání předního českého herce Jiřího Lábuse a za hudebního doprovodu známého jazzového pianisty Emila Viklického. Ten se rozhodl, že využije k tomuto scénickému pořadu náš staříčkový klavír, který zde zůstal jako jeden z mála němých svědků existence vršovického Jiráskova divadla a sloužil už pouze jako dekorace. Potvrdilo se, že skvělý muzikant dovede zahrát na cokoli a navíc se zvuk vysloužilého

klavíru perfektně hodil k čtenému textu, který sám o sobě nebyl příliš veselý. Další host v našem komorním divadelním studiu -Štěpán Rak se rozhodl, že ukáže před nabitým sálem snad všechny interpretační možnosti svého koncertního nástroje a ve svém recitálu „procestoval“ téměř celý svět, přičemž každou skladbu okomentoval osobitým výkladem. MANA měla štěstí, že zde byli ochotni účinkovat i jiní vynikající umělci, jako třeba zakladatel známého folkového souboru Spirituál kvintet prof. dr. Jiří Tichota, který zde uvedl Písně k loutně a vokální složku zastala jeho žena Zdena Tichotová. Všechny tyto pořady a mnohé jiné byly jakousi přehrou k znovuoživení celého divadla. Program doplňovaly i malé divadelní inscenace Divadla Miriam a Divadla Neklid a také komponované pořady, které už měly v Husově sboru dlouhou tradici. Neměli bychom zapomenout také na kurzy herectví pro nadané děti pod názvem TALENT, jež vede herečka Erika Deutschová a scházejí se zde dodnes. V zájmu lepšího zastřešení

těchto aktivit vzniklo ve zmíněném roce 2009 z podnětu bratra faráře Davida Frýdla a naší tehdejší produkční Jiřiny Hůlkové občanské sdružení Centrum MANA, o.s., které si vzalo za cíl znovuoobnovit bývalé Jiráskovo divadlo a „šířit křesťanské a obecně humanitní ideje a to prostřednictvím všech forem pódiových vystoupení, organizování kulturních a vzdělávacích aktivit.“ Naše zájmy se od začátku upínaly směrem ke kulturním a vzdělávacím pořadům s duchovním podtextem a chtěly vytvářet ve svém okolí kultivovanou duchovní a občanskou komunitu, kterou bychom rádi uměli oslovovat a přesvědčovat ji o našich dobrých úmyslech a zájmech, aby lidé kolem nás chtěli poznat, jak žijeme a čím žijeme. Také bychom si přáli získávat ke spolupráci další umělecké osobnosti z oblasti hudby, divadla a literatury, jež se chtějí účastnit opravdového umění, které dělá z našich všedních dnů dny sváteční.

Tato předsevzetí z roku 2009 platí dodnes, i když se už vztahují ke skutečně obnovenému divadlu MANA. Kéž je toto dílo požehnané.

Bohuslava Marková

KLID V DUŠI

Klid v duši je víc než nějaká idea nebo pocit, je to Boží dar, který je dán každému, kdo se Mu podřídí a je odhodlán chodit po Jeho cestách. Můžeme si pocitově odpovědět, zda máme Boží pokoj ve svém srdci, nebo je v našem srdci určitý konflikt.

Pokud máme důvěru v Boha, tak zažíváme vnitřní pokoj, protože je naším osobním Spasitelem a tím i dárce pokoje v našem srdci. Zde se také rozhoduje, kde strávíme svoji věčnost. Všichni zemřeme a záleží na tom, jaký máme vztah s Bohem i s lidmi. Mnoho lidí má otazník nad tím, jak to s nimi dopadne, jak to všechno dát do pořádku. Je to možné tehdy, když doznáme všechny naše hříchy a prosíme, aby nám byly odpuštěny pro obět Pána Ježíše Krista, odevzdat mu svůj život a prosit, aby mu dal smysl. Pak budeme vědět, kde strávíme věčnost, kdyby si nás Bůh odvolal už dnes. Když věříme, že má suverénní kontrolu nade vším, tak nám to pomůže odstranit strach a úzkost, kterou prožíváme v mnoha ohledech. Žalm 103:19. Věříš, že je to pravda? Tak můžeš mít pokoj v srdci. A opačně, pokud nevěříme, že Bůh má kontrolu nad naším životem, tak kdo ji teda má? Pokud jsme podřídili svůj život Bohu, tak má kontrolu nad naším životem a tím pádem můžeme mít pokoj ve svém srdci navzdory všem okolnostem. Římanům 8:28.

Když Bůh zaslibuje, že naplní naše potřeby, tak mizí náš strach, že budeme strádat, pokud budeme žít před Ním v poslušnosti Jeho slova. Nemůžeš žít v pokoji, když si děláš starost o rodinu, práci, vztahy, peníze, zdraví, spoléhat se na společnost nejde, ta se o naše potřeby nepostarává, i když je mnoho snah pomáhat, ale to nestačí, natož když mluvíme o pokoji, který nám zanechává Ježíš Kristus. Zde se jedná o pravý pokoj, který převyšuje naše chápání. Je to dar v každé strastiplné situaci, ve které se nacházíme.

Čisté svědomí, nebo lépe řečeno: očištěné krví Ježíše Krista, zakládající se na doznání všech hříchů, (v případě selhání paměti můžeme nahlédnout do zrcadla Božích přikázání), a přijetí Božího odpuštění. Toto ochraňuje náš vnitřní pokoj, ostatní věci jsou jen náhražky a ohlušování svědomí. Takže otázka na nás: máme, nebo nemáme čisté svědomí? Odpověď je jednoduchá: ano nebo ne. Bůh chce, abychom měli pokoj v srdci. Jan 14:27.

Bůh nám dává smysl života a tak nás zbavuje prázdnoty bytí, což nám také přináší pokoj do života. Je hodně interesován (inter esse – přítomný „mezi bytím“) a naplňuje jej těm, kteří o to prosí. Čím jsme Jemu blíž, tím víc zažíváme Jeho pokoj, máme pocit, že někam a k někomu patříme, že jsme chráněni od bolestných pocitů odmítnutí, nechtěnosti, zra- dy... Takto se každý z nás někdy cítil. Slova toho, kdo tě odmítá, jsou bolestná, obzvláště, když je to někdo, koho miluješ, respektuješ a uznáváš. Někdy to můžeme cítit, i když jsme nebyli odmítnuti, ale i kdyby tě odmítl celý svět, pohlédni na kříž a připomeň si, kdo tě skutečně miluje, kdo naplní tvoje potřeby, když mu podřídíš svůj život. On je s tebou od první chvíle až na věky.

Text Charlese Stanleye přeložila a mírně doplnila Šárka Hájková.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovících. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@hususvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farní úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.